

Det er nu længe siden...

FORFATTERSKOLEN FVGH 2021

Emma Agnete Holm

Katja Skjødt

Marie Harvig

Sigrid Visti Hemmingsen

Sofie Folkmann Larsen

Victor Julius Rasmussen

Indhold

Forord	2
Kære Farmor.....	3
Kære Hule-barn.	7
Kære Bedstefar	10
Kære Mormor.....	19
Kære Kliché Kærlighed.....	25
Kære Tommy	28

Forord

'Det er nu længe siden...'

Hvad sker der, når en række unge mennesker sætter sig og skriver selvbiografiske breve til personer, der ikke lever mere og er savnede - eller som måske er savnede og nulevende - eller trælse - eller højtelskede?

Vi får en række portrætter, der afspejler, hvordan oplevelser i barneårene og i tidlige ungdomsår kan sætte spor og vise vej, skabe smerte og tab - eller kærlighed og hengivenhed.

Brevene viser, at livserfaring, livsvisdom og styrke til at klare udfordringer ikke er forbeholdt ældre generationer – og, ikke mindst, at mod på livet kan skabes på mange måder.

Lisbeth Haulrig
Frederiksværk Gymnasium og HF

Kære Farmor

Det er nu længe siden, du har hørt fra mig.

Jeg skriver til dig, fordi jeg tænker, du gerne vil høre lidt om, hvordan alting er gået.

Der er sket meget på 5 snart 6 år.

Jeg skiftede skole i sjette klasse, kun et halvt år efter du var død.

Det var skræmmende sådan at træde ind i nyt lokale og så skulle opbygge sig selv igen. Jeg havde jo en rolle, men at træde ud af den rolle og ind i en ny, var helt uoverskuelig. Jeg husker at jeg tænkte på dig, at jeg gerne ville have haft dig ved min side, så jeg havde den halskæde du gav mig på, så det føltes som om du stadig var med.

Men heldigvis startede en anden ny elev i klassen på samme tid. Vi startede faktisk tre piger fra den samme årgang, fra den samme skole. Kunne du have tænkt dig det, vi kendte faktisk hinanden. Den ene af pigerne blev en klippe for mig. Hvad vi ikke havde tilfælles. Vi var begge nye på en ny skole, vi elskede begge heste og red på den samme rideskole, vi malede og tegnede og læste bøger. Vi skrev begge vores egne historier og slog begge fra os. Vi kom fra det samme miljø, men vi kæmpede dog på hver vores måde for at passe ind. Jeg tror virkelig du ville have holdt lige så meget af hende som jeg gør.

Men desværre faldt vi begge to lidt ind i de gamle roller, jeg blev den uskyldige som aldrig lavede fejl. Det skabte et enormt pres, for man er ikke altid fejlfri. Men rollen blev hende den fejlfri og derfor fik jeg lavet en masse fejl bag scenen. Men jeg turde ikke længere bede om hjælp hvis jeg ikke forstod hvad jeg blev sat til. Jeg røg helt tilbage i det gamle spor i niende, ikke fordi miljøet var det samme, men fordi min rolle blev den samme som i sjette. Min veninde blev dårligere og dårligere og det var svært at finde den gode balance mellem ens eget velvære og andres.

På det helt rigtige tidspunkt skulle jeg rejse, i seks uger, lige midt i terminsprøverne. Du kan lige forestille dig mine læreres respons. ”Det kunne i godt have lagt i sommerferien!” ”Det er vel meget fedt, men over terminsprøverne?” og mit svar var det samme hver gang: ”Det er jo vinter i New Zealand på den tid af året, desuden er det ikke mig der står for planlægningen.”

Vi tog afsted. Troppede op ude i lufthavnen og fløj til Los Angeles, hvor hele turen startede. Det var helt fantastisk. Los Angeles var en travl by, smuk og storartet. Men da vi landede på New Zealand føltes det som at være hjemme. Der var så smukt. Vi var rundt at se så meget, men de steder jeg husker allerbedst er dem som mindede mig om haven i dit gamle hus. Vi var i Hobbiton, den lille hobbitby fra Lord of the Rings. Det var som at gå rundt i din have, bare meget større. Det mindede mig sådan om dig, fuld af farver, høje og små blomster, der dækkede jorden og hvide stakit, der indhegnede de små hobbituller.

De smukke strande, især stranden ved Cathedral Cove. Det hvide sand og det krystalklare blå vand, der strakte sig i uendeligheder. Turen derhen gik gennem knoldede træer og farverige blomster, præcis som det så ud hjemme hos dig. Jeg føler, jeg fandt en lille bid af dig i New Zealand.

Efter New Zealand gik turen til Hawaii. Jeg tror du ville have elsket Hawaii lige så meget som drengene gjorde. De store strande, den vilde natur og de venlige mennesker. Det var helt nede på jorden og selv da strømmen gik på grund af stormvejr, var de lokale helt rolige og nærmest grinte

lidt af os forsigtige turister: ”Bare sørg for at holde dig fra palmetræer med kokosnødder.” bølgerne i horisonten var snildt 15 meter høje og de var smukke og kraftfulde.

Vi sluttede af i San Fransisco. Vi boede hos Dave og besøgte Ray, hun har det stadig godt. Hun savner også dig, farmor. Vi snakkede med hende om alt det, jeg så gerne ville fortælle dig. Alt det, som vi havde oplevet på rejsen, viste billederne vi havde taget. Jeg havde taget over flere tusinde billeder, og jeg ville så gerne vise dig dem alle sammen.

Jeg kom tilbage som en ny person, det følte jeg mig som. Det var som at træde ud af en rolle og ind i en ny, men denne gang var det slet ikke så skræmmende. Jeg var ikke længere stresset over det skolearbejde, jeg ikke nåede at lave og mine karakterer betød ikke længere det samme for mig. Det var en enorm befrielse. Jeg nød de sidste måneder i skolen og arbejdede for at få nogle gode eksamener.

Men da jeg kom tilbage, fik jeg også at vide, at vores naturvidenskabelige undervisning stadig haltede efter på to fag. I de naturvidenskabelige fag var klasserne blevet delt op i to hold, men desværre gik der kludder i systemet. Det hold, som jeg befandt mig på, havde ikke haft fysik i næsten et halvt år og det andet hold havde ikke haft mulighed for geografi. Jeg husker følelsen af, at det var op til mig, der var ikke mange voksne der lyttede til os. Jeg fik fat i skolelederen og skrev til ham alt hvad jeg havde fundet ud af. Jeg påtog mig et ansvar for vores undervisning og det var første gang, jeg satte mig imod de voksne.

Jeg kom og snakkede med ham, så bekymringen i ham over at en skolepige kunne finde på at modsætte sig hans arbejde og ledelse. Jeg var frustreret over, at han ikke ville skrive svarene til mig, så jeg skrev en ny mail til ham, hvori jeg bad om netop dette. At få svar. Men mit svar lå i endnu en samtale. Jeg formåede dog at ændre på det for den næste årgang, men det var åbenbart for sent for min egen årgang, vi havde nået eksamensracet.

Jeg var fokuseret på at have læst alt og analyseret alt i de timer, vi havde op til læseferien.

Læseferien skulle ikke være stresset og det blev den heller ikke. Jeg brugte tiden på at forberede de mundtlige eksamener og skrive noter til de skriftlige eksamener.

Stille og roligt klarede jeg mig igennem først den ene og så den anden eksamen. Hver morgen på en eksamensdag stod jeg op og fandt det lille halskæde med træhjertet, så følte det som at du var med mig og at du passede på mig og hjalp mig. Jeg skrev et essay i dansk og gyserfilm. I engelsk skrev jeg om Rosa Parks, en fiktionshistorie, jeg skulle forestille mig at have set den historiske begivenhed for mig. Alle de skriftlige prøver blev hurtigt overstået og det var lige før jeg nåede at synes, at det var sjovt.

De mundtlige eksamener kom og en efter en blev de også klaret. Jeg havde dig altid med i tankerne. Hvordan kunne man snakke til dem, så de ville lytte, hvordan kunne jeg gøre det, så det var mig de snakkede med og ikke et leksikon.

Den tværfaglige eksamen i naturfagene var den absolut bedste eksamensoplevelse jeg har prøvet. Vi var tre inde sammen, mine to bedste veninder og jeg. Mine veninder havde ligesom hvert deres felt, en var helt inde i biologi og den anden var helt vild til kemi og fysik. Jeg havde slet ikke samme dybde som dem, men det bandt på en måde gruppen sammen. Det var så hyggeligt optil og under den eksamen, alle de forsøg vi forberedte og lavede. Og selvfølgelig var det radioaktiv stråling, vi

var oppe i. Vi var alle tre helt begejstrede for det emne, henfald, bølgelængder, bivirkninger, der var det hele.

Det var derfor også en mærkelig afslutning, det hele fik. Da skoleåret sluttede, blev kontakten brudt til en af mine bedste veninder og det venskab, som betød så meget for mig, sluttede fra den ene dag til den anden. Selvom det skete, er det takket være hende, at jeg er den jeg er i dag. Havde det ikke været for de mange timer, vi brugte på at undersøge og undre os over atomer, stråling og henfald sammen, så tror jeg slet ikke min interesse havde været der i dag.

Men selvom det var en mærkelig slutning, så sluttede folkeskolen og gymnasielivet startede.

Jeg startede på Frederiksværk Gymnasium og HF efter sommerferien. Min grundforløbsklasse var i særdeleshed det første indtryk jeg fik af gymnasiet og af de mennesker, der gik der. Jeg var skeptisk i starten, men der gik så mange søde og dejlige mennesker, at jeg fandt mig til rette. Jeg havde troet, at jeg skulle have haft samfundsfag og matematik som linjefag.

Men pludselig begyndte min interesse for kemi at blomstre og lysten til at forstå fysik blev større, derimod blev jeg træt af samfundsfag. Det var ikke som jeg havde forestillet mig. Når jeg ser tilbage på det, havde vi også mange cases i folkeskolen og det var dem, jeg holdt helt utroligt meget af, ikke så meget det boglige i det fag.

Så til stor overraskelse for mig selv valgte jeg en naturvidenskabelig linje med kemi og fysik samt matematik, nu har jeg alle mine tre linjefag som højniveaufag. Jeg tror meget af min holdning omkring brugen af tid kommer fra dig. Jeg ved ikke, hvad fremtiden holder, men jeg ved hvad jeg brænder for lige nu, måske ændrer det sig om mange år eller om få måneder, men hvis ikke jeg gider at bruge tid på det nu, er det næppe det jeg brænder for om nogen år. Jeg gik fra primært at være sprogligt interesseret, til nu at være naturvidenskabeligt interesseret.

Jeg fik nogle fantastiske klassekammerater. De blev hurtigt mine venner og jeg stoler på hver eneste af dem. Tænk engang, jeg føler mig tryk nu. Under lockdownmånederne begyndte jeg at skrive endnu mere med en af pigerne fra klassen, nu betyder hun enormt meget for mig. Jeg ville ønske at du kunne have mødt hende og alle de andre, eller hørt om dem og set dem, jeg tror du ville have kunnet lide dem.

Jeg blev tilbudt et job som vikar på rideskolen. Jeg tog imod det. Det var skræmmende i starten at stå inde på midten og være den, der bestemte. Men det var en vidunderlig følelse at stå der sammen med børnene og se dem spire. Det kender du alt til kære farmor, den følelse at se, hvordan det hele siger klik inde i et barn og at de har lært noget nyt, hvordan deres øjne bare skinner, det er helt fantastisk at kunne give dem det. At se, hvordan deres viden om, hvordan verden hænger sammen, blev større, og at man er med til at forme det syn.

Efter min højtelskede ridelærer sagde op, overtog jeg langsomt de hold, hun havde haft. Jeg fik æren af at få mine egne hold. Jeg knuselsker de unger der er på holdene. Jeg har åbnet to hold, siden jeg overtog dem for et år siden. Jeg har fået så meget ud af det job og jeg får stadig meget ud af det. Børn, der bare elsker heste lige så højt som jeg selv gør og som er villige til at lære alt, hvad man har af viden.

Nu skal du høre noget helt tosset farmor. Hele verden er ramt af en pandemi og ved du hvad? Jeg er glad for, at du ikke er her til at opleve den. Verden blev lukket ned, et land ad gangen. Danmark

lukkede ned i marts 2020. Det løb helt af stablen i USA. Der var mange, som døde under ledelse af deres forhenværende præsident, jeg tror du ville have synes det samme om ham, som jeg gjorde. Det er en sygdom, som minder lidt om influenza, de to kan dog ikke helt sammenlignes. Det er en forfærdelig virus, den rammer alle, men det er svært at få formidlet rundt, for det er ikke alle der bliver lige syge. Nogen bliver syge og dør eller ender i respirator i flere dage, andre har slet ingen symptomer.

Det virkede jo tåbeligt i starten, at man gik med mundbind, men nu er det det mest normale i hele verden.

Jeg startede teoritimer i april 2020. Det er snart et år siden. Jeg bestod min teori prøve i november. Jeg skulle op til den praktiske prøve den 14. december. Men kan du gætte, hvad der så skete? Hele Danmark blev lukket ned igen den 12. december. Jeg venter stadig, det var så tæt på ,at jeg havde det kort i hånden. Jeg ville så gerne drøne rundt og besøge mine venner, men nu må det vente til efter påsken, forhåbentligt ser verden mere normal ud til den tid.

Kærlig hilsen dit barnebarn

Kære Hule-barn.

Det er nu længe siden, du har hørt fra mig. Jeg skriver til dig, fordi jeg tænker, du gerne vil høre lidt om hvordan alting er gået. Jeg har taget mig ulejligheden at dele brevet her op i forskellige afsnit, men det ser du nok som du læser det. Lad mig starte med begyndelsen: Der var skrig og skrål næsten 2 måneder for tidligt den 17. december 2002, da vi kom til verden. På grund af ulejligheden måtte vi og forældre, fejre jul på hospitalet. Glædelig jul mor og far.

Det var der vi første gang mødte vores naboer, hvor verden dog er lille. Vores første jul som nyfødte fejres på hospitalet, og så med den nyfødte nabodreng. Ja, tænk engang.

Del 1 - de første huler

De tidlige år af barndommen gik med at bygge glædes-huler, der var tæpper på alle stole og borde, dæmpet lys og spredte sofapuder i hele huset. I glædes-hulerne havde vi altid lommelygter med, ligeså mange vi kunne få fat i. Så kunne vi sidde og grine i de lune huler, oplyst kun af os, og AA batterierne i lommelygterne. I glædes-hulerne var barnet hersker, der udfoldede vi os, vi legede. Vi havde det godt generelt, vi havde det endnu bedre i vores glædes-huler. Udover det, var vi konger i børnehaven, og derhjemme var vi husets små engle. Jeg husker det som om vi to var de eneste der kæmpede kampen mod tyrannen: lillesøsteren. Men når alt kommer til alt, så havde vi det rigtig godt, der var masser af kærlighed; både til engle og tyranner.

Del 2 – alt det imellem, et resume

Kærlighed.

Kedsomhed.

Flere huler.

Fyrværkeri.

Fuck – det første bandeord, tak Laust.

Skolestart.

Sejt.

Men så...

Del 3 – nye klasser

Vi skulle have nye klasser, og flyttes til en helt anden skole. Det betød at vi blev ensomme, fordi alle i den nye klasse, havde kendt hinanden forevig. Ensomheden gjorde at du voksede og jeg skrumpede. Du trivedes i huler uden lommelygter, og folkeskolens kasser og klasser, men ikke jeg. Mit hule-barn, du tog vist over de sidste 3 år af folkeskoletiden. Du levede i min krop, og byggede dine huler. Men denne gang var der ingen AA batterier til lommelygterne, der var ingen børn i hulerne. Der var bare os – eller dig – og mørket. Mørke-huler. Hulerne var nu ikke længere et sted at fange glæden i et rum. Du begyndte at bygge mørke-huler, for at holde på kulden og afvige fra

lyset. Så du kunne gemme dig, du var bange. Jeg forstår det godt. Det er skræmmende at være modellervoks i en folkeskole. Det er skræmmende ikke at kende nogen.

Del 4 - mørke-huler, at finde og miste sin identitet

Går igennem skolen som jeg kender for godt

Der presses musik gennem kapitalfiltre

Fra vagttårnene omkring

Hele verden er bedøvet men ikke mig

NEJ

Læderjakke med nitter, fedt!

Håret skævt og hjemmeklip

Sex pistols i ørene

Hele verden er fjenden

“we mean it maannn!”

Ja for fanden

“No future for us!”

Nej vi skal være på trods.

Problemet er

Man bliver ikke glad af at være sur

Nu er hulen en kælder

Med kæder og punkere

Ensomheden er gået tabt

Men også min glæde er druknet i

Identitetsløshedens hav

Punkere er bare endnu en flok

Musikkens knogle-brækkeri

Er druknet i sit eget skrig

I læderuniform og stofmisbrug

Læderjakke med nitter, nej!

Hvem er jeg?

Håret langt og flot

Jeg har fået nok

Stilhed i ørene

Hvem er du?

Del 5 – hej hej, hule-barn – hvem er du?

Dine mørke-huler og dine kældre var brudt sammen. Din frustration var brændt ud, og pludselig en dag kom vi på talefod igen. Vi begyndte at bygge på barndommens glædes-huler, og som kompromis fik du lov til også at bygge en mørke-hule. Men kun en.

Mit hule-barn, identitetsløs og klar på noget nyt, med de fleste mørke-huler nedbrudt, tog vi springet og fandt dejlige venner og en dejlig kæreste. Jeg håber du husker det lige så godt som jeg, nitterne var pillet af jakken, mørket ud af hulerne, vi havde gjort det. Det var i sommerferien efter 9 klasse, den bedste sommer nogensinde. Den var fuld af varme. Vi byggede kun glædes-huler hele den sommer. Mit kære hule-barn, det var også den sommer jeg slog dig ihjel. Det var ligesom bare tid til at du skulle dø. Jeg var ved at blive til en hule-mand. Nu kan jeg bygge mine egne huler, både dem af mørke og glæde, men du hjemsøger mig tit. Jeg ved ikke om det er straffen for at jeg slog dig ihjel?

Du kommer tit og fortæller mig om den gang jeg havde nitter i jakken og var sur på ALT. Du kommer tit og hvisker i mit øre, om de mørke-huler du kan bygge.

Jeg absorberer bare dit mørke

Og som en lynafleder

Kradser jeg dig ud gennem enden på min kuglepen

Til sidst er du ikke andet end ord

Et digt.

Alle har mørke-huler, jeg er da også glad for de mørke-huler du har bygget til mig, mit hule-barn. Jeg er glad for de mørke-huler jeg nu bygger til mig selv, for jeg ved at jeg også altid kan bygge en glædes-hule. Ligesom dem vi plejede at bygge.

Kærlig hilsen – din hule-mand.

Kære Bedstefar

Det er nu længe siden, du har hørt fra mig.

Jeg skriver til dig, fordi jeg tænker, du gerne vil høre lidt om, hvordan alting er gået.

Jeg ved ikke, hvor jeg skal starte. Der er efterhånden sket så meget. Der er jo trods alt også gået 13 år siden sidst, vi snakkede sammen. Eller i hvert fald siden sidst, jeg snakkede til dig.

Kunne du se mig, ville du finde ud af, at meget har ændret sig, selvom du nok ville blive overrasket over, at min højde ikke har ændret sig så meget, som du nok havde forestillet dig. Kunne du se igennem mig, ville du også se, at meget har ændret sig. Især efter alt der er sket på de korte 16 år, jeg har levet.

Blev hele min livshistorie fortalt til dig fra en anden synsvinkel end min egen, ville du komme til at kede dig efter få sekunder, så hvorfor ikke se de mest bemærkelsesværdige øjeblikke gennem mit hoved?

Lige så underholdende som det kan være at være inde i mit hoved, lige så meget skal jeg nok advare dig om at være forberedt på at se tingene lidt anderledes. Jeg håber heller ikke, du har klaustrofobi, for tankerne fylder nok lidt meget.

Livet har altid været en gåde for mig. Hvad er meningen med det? Er der overhovedet en mening med det? Vil vi nogensinde finde et svar? Vil vi høre svaret?

Sådanne nogle spørgsmål har kørt rundt i hovedet på mig, siden jeg var lille. Ikke fordi jeg tænkte særligt kloge tanker som barn, men alligevel kørte den slags spørgsmål rundt i hovedet på mig forholdsvis tit. Altså, udover alle de andre ting et barn går og tænker på selvfølgelig, som for eksempel hvad de andre mon tænkte om en. Hvorfor jeg overhovedet gik op i, hvad de andre tænkte. Hvorfor alle andre gik meget mere op i det, end jeg gjorde. Og så alligevel ikke? Det er nok én af de ting, jeg aldrig har forstået. Jeg ved, at mange andre går meget mere op i andres meninger, end jeg gør, men alligevel går jeg så meget op i det, at jeg er villig til at tage det til et sådant punkt, at det ikke længere er sundt for mig.

Jeg tror, at grunden til, jeg har det på den måde, ikke er fordi jeg sådan set går så meget op i det, men at det bare er perfektionismen i mig, der giver sig selv lov til at have kontrollen, fordi den er bange for ikke at være fejlfri, for hvorfor skulle jeg være noget værd, hvis ikke jeg er fejlfri?

Du husker mig nok ikke som et meget perfektionistisk barn, men nok mere som et barn, der hvilede i sig selv, og som var lykkelig. For sådan var jeg også engang.

Der var aldrig nogle regnvejrskdage, især om sommeren. Hvis der var nogle få - hvilket du nok kan regne ud, der har været - er det ikke noget, jeg husker. De eneste regnvejrskdage, der har sat sig fast i min hukommelse, er dem, der var lige så gode som dem, hvor solen skinnede.

Det var lige blevet sommerferie, og mine forældre - mest min mor - arbejdede stadig, så mig og Sofie - jeg ved ikke, om du kan huske hende, eftersom hun kun var 1 år, da du gik bort, men altså

min søster - blev stadig afleveret henne på skolen i SFO. Det var en af de varmeste dage, der havde været indtil videre, og der var ikke en eneste sky på himlen, hvilket også betød, at min mor selvfølgelig havde smurt os ind i solcreme fra top til tå og sendt os afsted med 2 tuber solcreme. Hver. Det gik mig dog ikke særlig meget på, for i dag skulle blive en god dag.

Derhenne mødtes vi med en af pigerne fra min parallelklasse, som også skulle passes i ferien, ligesom mange af de andre 3. klasser. Vi blev hurtigt enige om, at vi ville skifte til badetøj med det samme, så vi kunne være nogle af de første til at prøve SFO'ens "vandruksjebane" - en presenning, fyldt med vand og sæbe, lagt ud over en lille men høj bakke, inden den nåede at blive helt græsset til af alle de andre børn. Hvilket også inkluderet os selv, men du ved, vi syntes ikke, vi var særlig små dengang, så vi tænkte jo at "vandruksjebanen" ville blive gjort beskidt af de andre børn, der var mindre end os, fordi de var mere beskidte end os. Der er ingen logik i det, jeg ved det godt, men forhåbentlig forstår du pointen.

Som de små børn vi var, blev vi hurtigt trætte af det og løb videre for at lave noget andet. Vi fandt de vandpistoler frem, vi havde taget med hjemmefra og begyndte at lege vandkamp sammen med alle de andre, der også havde en vandpistol med. Skødesløst løb vi rundt i vores badetøj og jagede hinanden med vand. Jeg husker, hvordan vi prøvede at provokere de få drenge, som gik i min klasse, der også var der den dag, bevidste om at det ville få dem til at jage os, for at få deres opmærksomhed.

Det var gode tider.

Jeg tænkte hverken over, hvordan jeg så ud, eller hvad de andre tænkte om mig. Jeg var bare glad og havde det sjovt. Sådan er det i hvert fald ikke længere, og meget har ændret sig - som sagt - og det vil det jo naturligvis gøre, idet man bliver ældre, hvilket du nok også selv ved, fra dine 60 års erfaring. Men et så stort personlighedsskift, som det der skete for mig, kommer ikke af sig selv, og jeg har også en klar idé om, hvornår der blev vendt op og ned på det hele.

Skyerne var grå.

Det er de normalt på en overskyet dag, men lige præcis på denne morgen var de mere grå end normalt. Den nervepirrende fornemmelse var værre end den havde været længe, men ikke på den spændende og lykkelige måde, som når man skal ud at spise for første gang med sin nye kæreste - ikke fordi jeg har prøvet det endnu, men bare mere en genfortælling af, hvad andre har sagt - men mere på den kvalmende og rædselsslagende måde, som når man skal til en eksamen i et fag, man ikke er god til.

Første skoledag på en ny skole med nye mennesker, som har de værste rygter en 6. klasses pige kan forestille sig på det tidspunkt.

Rygning, knivstikkeri, stoffer, mobning, osv.

Og som du nok ved, var jeg som barn bare ikke særlig god til forandringer i det hele taget. Jeg er blevet bedre, men er stadig ikke særlig god til det, i forhold til så mange andre. Ikke engang så små ting, som at få udskiftet en gammel sofa eller hvis en væg skulle males i en ny farve - og eftersom at

dette var en forholdsvis stor forandring for mig, kan du nok godt forestille dig, hvordan det påvirkede mig.

Jeg tror aldrig, jeg havde været mere nervøs i hele mit liv - ind til videre - men min mavefornemmelse var heller ikke galt på den, da den frygtede, at noget dårligt skulle ske, da jeg startede på skolen. Det var bare de forkerte ting, den frygtede.

Selvom minderne det første halvandet år på skolen kun er en stor grå tåge for mig, hvor jeg ikke husker andet end mørke, der var på kanten til at have opslugt mig, begynder minderne at blive meget mere klare derfra.

Der tændte sig et lys af håb inde i mig, der havde ventet på at blive tændt i 13 år, uden selvfølgelig at vide det. Det blev tændt af to personer. To personer, jeg endnu ikke vidste, jeg havde gået og ventet på skulle komme og ændre hele mit syn på livet. Og som blev mine bedste venner.

De gjorde mig til et bedre menneske.

Jeg tror aldrig, jeg havde - og har stadigvæk aldrig - følt mig så godt tilpas i et selskab, eller følt mig så meget som mig selv i nogens selskab. Det var perfekt.

Og det blev bedre, for pludselig var det ikke kun to personer, der holdt min livsglæde i live, men snart ville det også være en hel klasse.

Det var svært at tro i starten, men vi havde endelig sparet op. Efter en masse bilvaske og diskussioner med forældrene, eller mere specifikt, diskussioner mellem mig og mine forældre, skulle vores klasse endelig på 8. klasses tur til Madrid.

Op til turen blev vores sammenhold bedre, end det havde været før, men det var stadigvæk ikke helt det bedste. Vi var stadig opdelt i mange lukkede grupper, som ingen kom ind i eller forlod. Men selve turen var den, der styrkede vores fællesskab, og gjorde det bedre end vi nogensinde - end jeg nogensinde - kunne have forstillet mig.

Vandrehjemmet var det magiske sted, hvor næsten alting skete. Vi var opdelt i fire værelser. To pigeværelser og to drengeværelser. Et småt og et stort pigeværelse, og et småt og et stort drengeværelse.

Jeg var heldig og var kommet på det store værelse sammen med mine to bedste venner og 5 andre piger. De samme piger, som jeg stadig taler med i dag - hvis man regner én fra og tilføjer én fra det andet værelse.

Når mørket lagde sig over byen, samledes - næsten - alle pigerne sig på vores værelse. Vi blev langt oppe på natten sammen med vores unge dansklærerinde, delte vores dybeste hemmeligheder med hinanden og snakkede ellers om alt mellem himmel og jord. Det store drengeværelse lå over vores, og vi kunne de fleste af natterne høre drengene banke i gulvet. Spørgsmålet om, hvad de lavede deroppe, strejfer mig stadig en gang imellem.

Næsten hver nat blev vi bedt om at tale lavere af de andre gæster på vandrehjemmet. Jeg tror ikke, det overrasker dig, når jeg siger, at det ikke hjalp det mindste, men vi blev ikke smidt ud, så alt var jo godt!

Der var også på et tidspunkt nogle af de andre unge gæster, som spurgte om vi ville med til en fest, der blev holdt på vandrehjemmet. Jeg ved ikke, hvad de tænkte, da de spurgte os, men vi var i hvert fald færdige af grin over, at de gjorde, især fordi vi åbenlyst ikke lignede nogen, der var over 18 år. Men i det mindste fik vi et godt grin ud af det.

Selvom det var en lejr tur med skolen, og det selvfølgelig skulle have været en anderledes form for undervisning i udlandet, blev der ikke særlig meget af det under turen. Det meste af tiden gik vi bare rundt og shoppede til det blev aften, hvor vi efterfølgende prøvede at finde noget at spise. Vi skulle altid være hjemme ved en 20- eller 21-tiden, hvor vi skulle være stille kl. 22, men som sagt skete det aldrig. Vi blev oppe til langt ud på natten og snakkede til vi ikke kunne holde os vågne længere, og overraskende nok var vi aldrig trætte dagen efter.

En af dagene tog vi ud til en virkelig fed klatrepark, der lå rundt om en lille flot sø, hvor man skulle køre med svævebane over søen for at komme over til den anden del af klatreparken. Den dag var det fantastisk vejr, og mange endte med at blive solbrændte, hvilket også betød - som du nok allerede har regnet ud - at det var virkelig varmt den dag, så selvfølgelig sluttede vi dagen af med en vandkamp, med det vand vi ikke havde drukket i løbet af dagen.

Flere ting skete på turen:

To af pigerne var taget ud i en båd på en sø i en smuk park, vi besøgte, og den ene af pigerne, som styrede båden, kom til at slå en mand i en anden båd med sin åre.

Én af drengene var gået ind i en elevator i vandrehjemmet sammen med 3 andre piger, og for at lave sjov med dem og gøre dem lidt bange for, at den skulle gå i stå, hoppede han i den, som så faktisk fik den til at gå i stå, så den ikke virkede resten af den tid, vi var på vandrehjemmet.

Mange af os var begyndt at tale højt på dansk om folk, vi gik forbi, fordi vi vidste de ikke ville forstå os, men et par uheldige gange glemte folk, at vi bruger engelske udtryk i vores sprog, som udlændinge også forstår, som for eksempel "bitch".

Og endnu flere ting skete i Madrid, som vil forblive i Madrid.

Det var den bedste tur, jeg har været på med en klasse. Nogle gange ville jeg ønske, jeg kunne komme tilbage til varmen og den gode stemning.

Jeg havde alt på det tidspunkt. Eller det følte i hvert fald sådan. Men jeg ville have mere. Alt var ikke nok.

8. blev til 9., og lys blev til mørke. Igen.

Langsomt begyndte en boble at forme sig omkring mig.

Jeg lagde ikke mærke til det i øjeblikket, men når jeg kigger tilbage, kan jeg tydeligt huske følelsen af mørke, der konstant voksede sig større inde i den lille boble omkring mig, som gjorde mit syn mere og mere snævert, så jeg hele tiden blev mere fokuseret på ”fejlene” ved mig selv. Havde jeg ikke hungret efter følelsen af anerkendelse og ”det perfekte”, havde jeg sikkert været lykkeligere på dette tidspunkt. Uheldigvis valgte jeg bare den forkerte sti, hvor et stort hul af selvhad og udmattende rutiner ventede mig forude, der ledte mig nærmere på det, jeg frygter mere end noget andet. Om nogle år vil disse minder nok være lige så slørede, som dem fra 7. klasse, men lige nu er de klare og tydelige, så det er nok bedre at fortælle dig dem nu, end når jeg nærmest ikke kan se dem for mig længere, og det ville jo også være synd, hvis du ikke fik hele historien med, for 7. klasse var kun en smagsprøve på det, der ventede mig forude.

Både min familie og mine veninder - selv mine tidligere veninder fra den skole jeg havde gået på fra 0. - 6. klasse - blev bekymret for mig, men jeg benægtede, at der var noget galt.

Jeg husker, hvordan mine to bedste veninder hev mig ud til siden en dag. Jeg frygtede, at de ville snakke med mig om, havde noget at gøre med det, jeg gennemgik i øjeblikket. Jeg håbede inderligt, at de bare havde trukket mig ud, for at fortælle mig noget drama, de havde overhørt. De sagde til mig, at jeg kunne fortælle dem alt, og at de altid ville være der for mig. Ligesom du nok selv allerede har regnet ud, at de ikke ville snakke om noget de havde overhørt, havde jeg også selv regnet det ud på dette tidspunkt. De ville snakke om det, jeg frygtede.

De spurgte så derefter, om jeg var okay.

I øjeblikket fik jeg lyst til at fortælle dem alt, jeg gennemgik, og tusinde ting fløj gennem mit hoved på få sekunder, men følelsen af at være en belastning og troen på, at jeg sagtens ville kunne komme igennem det alene, overdøvede lyden af mit råb om hjælp fra den eneste fornuftige hjernecelle, jeg havde tilbage og som ikke var blevet nedbrudt endnu, og derfor fortalte jeg dem, at der ikke var noget galt og kom op med den dårligste løgn, fordi jeg ikke havde tænkt mit svar igennem. Ikke en overraskelse, for noget du ville vide om mig, hvis du kendte mig godt, er, at jeg er elendig til at improvisere, hvilket også gør mig enormt dårlig til at lyve. De vidste selvfølgelig godt, at det var en løgn, men de sagde ikke noget til det, for de vidste godt, at jeg ville åbne op til dem, når jeg var klar til det.

Jeg blev også hevet til siden af vores unge dansklærerinde nogle få dage senere. Hun fortalte mig, at nogle af pigerne - nogle andre piger fra klassen - var bekymrede for mig. Jeg prøvede at tale mig uden om det, for at undgå at få hjælp af en anden. Igen. Hun lod mig selvfølgelig også gå, for hun var trods alt min lærer, hun kunne ikke tvinge mig til at fortælle noget, jeg ikke havde lyst til.

Ligesom mig selv, havde du nok heller ikke regnet med, at mit liv ville tage denne drejning, men jeg har altid været stædig, som du nok også selv ved, og lige netop der var jeg bare helt enormt stædig, mere end hvad der var sundt for mig. Udover det benægtede jeg jo også for mig selv og for alle, der holdt af mig, at der var noget galt, eller i hvert fald, at jeg ikke havde det fint. Dumt, det ved jeg, og en kæmpe fejltagelse, det ved jeg også, men ikke den sidste. Jeg blev ved med at gå med tanken om, at alt på et tidspunkt nok skulle blive præcis, som jeg håbede på, men livet er ikke - altid

- et eventyr med en lykkelig slutning, så det skete selvfølgelig aldrig, og til sidst - inden det endte helt galt - fik jeg hjælp. Eller rettere sagt, mine forældre insisterede på, at jeg fik hjælp.

Jeg strittede ikke alt for meget imod det, for det er ikke fordi, jeg er fuldstændig ufornuftig, og desuden vidste jeg jo godt, at *Den* kunne tage livet af mig, hvis jeg ikke gik med til det. Men du kan ikke dømmе mig, for det jeg gjorde – og du er jo trods alt er min bedstefar, og derfor regner jeg heller ikke med, at du gør det, men stadig - for jeg havde bare et meget forkert syn på mig selv, som jeg ikke kunne ændre, uanset hvad andre sagde til mig.

Jeg husker tydeligt den dag, jeg skulle ud på hospitalet for første gang. Jeg døber hermed dagen: ”Den værste dag i mit liv” :).

Det var mandag - selvfølgelig var det på en mandag. Dagen efter vinterferien. Jeg var super nervøs på en ubehagelig måde, ligesom da jeg skulle starte på den nye skole. Mine forældre parkerede bilen på den parkeringsplads, der lå længst væk fra den afdeling vi skulle hen til - hvilket er typisk mine forældre ikke at have undersøgt, hvor vi skulle være - og vi kom af den grund derhen kun få minutter før, jeg havde fået en tid. Det startede ”supergodt” ud med, at de havde byttet rundt på mig og en anden, der også hed Marie. Hvad er chancen for, at der lige præcis den dag, på det tidspunkt, også kom én ind, der hed Marie? Af en eller anden grund vælger de kun at sige fornavnene højt, når de kalder én ind, og vi vidste jo ikke, at der var en anden, der også hed Marie, så vi gik bare ud fra, at det var mig, der blev kaldt ind. Efter en halvanden time eller deromkring, hvor jeg havde snakket med en psykolog, kom den sygeplejerske, der havde snakket med mine forældre, ind helt ophidset og fortalte, at de havde fat i den forkerte Marie. Psykologen prøvede konstant at få sygeplejersken til bare at lade mig blive hos hende, i stedet for at rykke mig hen til en anden psykolog (sygeplejersken kom ind og afbrød os mindst 5 gange). Nok både fordi psykologen vidste, at det bare ville gøre det hele meget mere indviklet, men også fordi hun nok vidste, at jeg ikke lige kunne overskue at skulle blive blandet ind i *deres* rod, når jeg allerede havde mit eget rod, der skulle ryddes op i. Selvom sygeplejersken var meget modvillig til at ændre på det og bare lade mig blive - selvom jeg ikke forstår hvorfor - lod hun os endelig være i fred. Jeg fik nogle spørgeskemaer, jeg skulle svare på - og en hel del af dem - og efterfølgende kom der en læge ind og tjekkede mig for forskellige sundhedsmæssige skader. Og hun gav mig så også endnu flere skemaer. ”Superfedt”.

Som du nok kan fornemme, er jeg og spørgeskemaer ikke særlig gode venner.

Efter lægen gik, kom både psykologen og sygeplejersken ind igen for at snakke med mig og mine forældre om, hvad den kommende plan var. Psykologen fortalte mine forældre, hvad hun havde snakket med mig om, og bagefter fortalte sygeplejersken mig, hvad hende og mine forældre havde snakket om. Og de få sætninger, hun sagde, ramte mig lige så hårdt, som hvis jeg fik et ton mursten smidt oven på mig.

Det følte som om, at hele min verden bristede på få sekunder, og at alt fornuft og logik var gået i tusindvis af små stykker, som ikke kunne samles igen.

Det var for overvældende til, at jeg kunne bearbejde det i øjeblikket, og jeg fortrød med det samme, at jeg var gået ind til det.

Og derfor bristede jeg også.

Jeg ved ikke hvor mange gange, jeg fortalte min mor, at jeg ikke ville det, men hun blev ved med at insistere på, at det var det bedste for mig.

Min mor havde sagt til mig dagen før, at hvis det de sagde noget, der lød helt hen i vejret, lovede hun mig, at hun ikke ville lade mig fortsætte, og at hun ikke ville udsætte mig for noget, som ikke ville gavne mig, men at vi jo lige skulle se det an først. Problemet var bare, at for mig lød det helt hen i vejret, og jeg forstod ikke, hvorfor ingen andre end mig kunne se, at det ikke var det, jeg havde brug for, men at det bare ville gøre mit liv meget værre.

Jeg følte mig forrådt. Forrådt af alle omkring mig. Og jeg kunne ikke se mine forældre i øjnene resten af dagen. Og som du nok kan forestille dig, var den time, som det tog at køre hjem, den mest ulidelige og sørgeligste køretur i mit liv.

Jeg ved, at det lyder overdrevet, men forestil dig, at du hver dag i lidt over et halvt år er gået og blevet overbevist om den samme tanke, så du til sidst tror, at der intet andet rigtigt er, end denne specifikke tanke.

Dagen blev heller ikke ligefrem bedre.

Da jeg endelig ikke havde grædt inden for den sidste time, og vi skulle til at have aftensmad, prøvede jeg at virke så afslappet og så glad som muligt for ikke at tiltrække for meget opmærksomhed til mig selv. Men for hver bid jeg tog i stilhed, ophobede mine tanker sig bare mere og mere, og samtidig blev de også mere og mere overvældende. Jeg prøvede at holde det inde og ikke vise det for mine forældre eller min søster, men da jeg stadig sad og spiste det sidste, mens min far kørte min søster til gymnastik, var det som om, at mine tanker skubbede mig ud over kløften, så jeg nåede mit bristepunkt. For anden gang den dag.

Jeg kunne ikke få mere ned. Hverken mad eller luft. Jeg begyndte at føle mig svimmel, og derfor begyndte jeg også at panikke indvendigt. Men jeg forblev stille, for jeg ville ikke indrømme for min mor, at jeg havde svært ved at komme igennem det.

Kan du huske, da jeg sagde, at jeg var stædig? Som du kan se, er dette endnu et eksempel. Til sidst imellem gråd og vejrtrækninger gav jeg endelig efter og sagde til min mor, at jeg ikke kunne få vejret. Jeg fik selvfølgelig vejret igen, men det er stadig en af de mest ubehagelige oplevelser, jeg har prøvet indtil videre.

Selvom det har gavnet mig meget nu, og jeg nok ikke havde klaret den, hvis ikke jeg havde fået hjælp, så var det stadig som at køre på en rutsjebane fyldt med forskellige negative følelser. Jo længere jeg kørte, jo mere begyndte jeg at føle mig splittet mellem to veje. Som om at rutsjebaneturen langsomt begyndte at rive mig midt over, hvilket selvfølgelig resulterede i, at jeg én eller to gange gav efter for presset, der havde opbygget sig inde i mig. Men lyse tider ventede forude, og langsomt havde jeg energi til igen at gøre de ting, jeg engang havde elsket, og mine tanker kørte ikke kun rundt om de samme mørke og dystre tanker, men der begyndt faktisk stille og roligt at blive lukket noget lys ind. Jeg fik en del af min livsgnist tilbage igen.

Jeg kan ikke forestille mig, hvad der mon var sket, hvis jeg havde mistet den helt. Altså min livsgnist. Hvis jeg ikke havde fået hjælp i tide, og det var for sent.

Men jeg skal ikke gøre mig klog på, hvad der ville/kunne være sket, og jeg tænker, at du nok har mere styr på, hvordan det føles at være tæt på, at flammen går ud, eftersom din flamme allerede er blevet slukket. For længst.

Jeg husker ikke så godt dagen, det skete længere, men alligevel føles det som det minde, der har gjort mest indtryk på mig.

Det utydeligste minde, men den klareste drøm.

Du husker det nok bedre end mig, så tilgiv mig, hvis jeg husker forkert.

Tårerne trillede ned ad kinderne på mig, mens jeg hulkede, som den treårige, jeg nu var på det tidspunkt. Du lå i din seng på hospice uden at sige så meget. Din olivenbrune hudfarve var der ikke længere, den var gået hen og blevet til en mere bleg og trist farve, hvilket jo gav god mening, eftersom din vejtrækning heller ikke var der længere.

Hvorfor?

Hvorfor blev livsgnisten taget fra dig?

Svaret kom aldrig. Det tætteste jeg kom på et svar, var kræft. Men det var stadig ikke et godt nok svar.

Det er svært at forestille sig, hvad der sker efter livet tages fra en. Selvom der er mange teorier, så vil vi nok aldrig helt vide det. Der sker i virkeligheden nok ikke så meget, og det er det, der er svært at forestille sig. At der ingenting vil ske.

Tanken om ikke at kunne sanse eller tænke noget føles uforståelig. Og det tror jeg altid, den vil være.

Jeg frygter døden mere end noget andet.

Du syntes måske, at det lyder lidt for tidligt for min alder, men er det virkelig også det? Jeg frygter, at jeg aldrig får chancen for at fortælle de ting, jeg har eller vil udrette i mit liv. Jeg frygter, at jeg aldrig vil opleve følelsen af at være elsket af et andet menneske. Jeg frygter, at jeg aldrig vil nå at udleve mine drømme.

Som du nok kan høre, har frygt altid været en stor del af mit liv. Jeg tror, at det kun er meget få ting, jeg ikke har brugt flere timers dyrebar søvn på at ligge og tænke på - på at lade alle de overvældende tanker og følelser vælte ned over mig, uden at kunne gøre noget ved det - andet end bare at lade tårerne vælte ud samtidig.

Følelserne har også været svære at bearbejde til tider. Især når de har været holdt tilbage i det samme lille glas i flere år. Med årene ville der komme sprækker i glasset, og trykket ville til sidst blive så stort, at det ville springe og blive til tusind glasskår, som ville ramme alle omkring det og gøre dem ondt, uden det er noget, man kan styre.

Men du ved, måske er det ikke altid en dårlig ting at lade det hele komme ud på én gang. Nogle gange er det den bedste måde at kunne komme videre i sit liv på - og blive gladere - for selvom du måske ikke kan lukke mørket ude, kan du lukke lyset ind i stedet (kredit til den plakat, der har et billede af en dør, der lukker lys ind i et mørkt rum, som hænger på en væg på Bispebjerg hospital :) - og ved at lade nogle af følelserne og tankerne komme ud med tårer, giver det måske mere plads til lys?

Men hvad ved jeg? Jeg er jo bare en uvidende og selvcentreret 16-årig pige. Ik?

Mange kærlige hilsner fra

dit barnebarn

Kære Mormor

Det er nu længe siden, du har hørt fra mig.

Jeg skriver til dig, fordi jeg tænker, du gerne vil høre lidt om, hvordan alting er gået.

Det føles ikke som om jeg har mange oplevelser af betydning at fortælle dig om, men alligevel forekommer det mig at denne periode, fra da jeg var 11-16, har været en af de mest betydningsfulde for hvem jeg er i dag. Ikke at alt det du var en del af, ikke betød noget - slet ikke, men alligevel er disse nogle år, som er en stor del af mit liv. Det er dem jeg husker absolut bedst, og også dem hvor jeg har mødt mange af de mennesker, der er meget vigtige for mig nu. Det ville selvfølgelig have været at foretrække, hvis jeg kunne fortælle dig det på den rigtige måde, men det er umuligt. Derfor må det blive på brevform. Det bliver et meget langt brev, hvis hver enkelt dag skal opremses, så du må nøjes med de vigtigste - dem der betyder mest. "Nøjes" synes jeg nu ikke er det rigtige ord, da det efter min mening er måden at gøre brevet mest spændende på. - Men nok om det.

Hvis vi skal starte med musikken, så ved du jo at jeg gik til klaver, - hvilket jeg stadig gør i øvrigt -, men i 6. klasse optrådte jeg for første gang foran hele skolen, med skolebandet, som sanger. Det var så fedt! Du har aldrig hørt mig synge sådan rigtigt, men jeg startede altså til sang, og blev også en del af skolebandet på min skole. Det var ikke første gang jeg optrådte foran et publikum - det havde jeg på daværende tidspunkt prøvet mange gange før -, men det var første gang jeg sang uden playback, andre sangere eller med et klaver. Folk klappede virkelig meget bagefter, og det åbnede mine øjne for hvor meget man kan tryllebinde folk med sin stemme - og musik, hvis det altså lyder godt. Det er i sig selv meget fascinerende - derudover nød jeg placeringen i spotlyset. Skolebandet lukkede uheldigvis da jeg startede i 7. og skiftede klasse - (det vender vi tilbage til) - fordi læreren som stod for det, skiftede job. Siden optrådte jeg en del flere gange på Maglebliskolen, bare uden skolebandet, men også til sangaftner i musikskolen. Jeg nød og nyder det stadig hver gang. Du har måske 3 minutter hvor du bare skal performe, og når du går ned fra scenen, skal det gerne føles som om du er en af dem folk vil snakke om på vej hjem. Det er på ingen måde som at fremlægge i skolen, hvor det handler om at være god til et bestemt fag, og hvor læreren har nogle specifikke krav der gerne skal opfyldes. Til en sangaften i musikskolen, er forældrene så nervøse og stolte på deres egne børns vegne, at forventningerne til os andre ikke ligefrem er oppe i skyerne - de forventer et vist niveau, men heller ikke så meget mere. Det er klart blevet nogle af de øjeblikke hvor jeg slapper mest af. Folk er ikke decideret fokuserede på din person. Deres fokus er på lyden af din stemme, og dens evne til at udfylde rummet. Mange på min alder ville nok have det omvendt, men jeg vil til hver en tid foretrække at synge foran et publikum frem for at fremlægge i et hvilket som helst fag.

Dog har der ikke været særlig mange sangaftner her på det sidste på grund af Corona pandemien...

Åh Corona... Hvor skal man begynde, og hvor skal man slutte? Det bliver i hvert fald svært at slutte, i og med pandemien, nedlukningen og alt det andet heller ikke er slut endnu. Du var jo barn under krigen, hvilket jeg ikke ved om var værre eller bedre, men uanset hvad, tror jeg også du ville

have fundet situationen ekstraordinær. Selv ville jeg i hvert fald ikke have forventet at skulle opleve noget lignende i mit liv. Så virkede en krig nærmest mere sandsynlig.

I marts 2020 lukkede Danmark bogstavelig talt ned. Alt lige fra skoler og plejehjem til shoppingcentre og biografer skulle lukke, og muligheden for at tage til udlandet som man før havde taget for givet, var der pludselig ikke mere. Ca. 2 måneder af min 9.klasse gik derefter med online undervisning, som i den grad er noget der kan få en til at sætte pris på skolen. Man blev helt desperat for at se sine klassekammerater og lærere fysisk igen, og jeg var helt lykkelig for at vi nåede at få den sidste måned med skoleafslutning og hygge sammen. - noget jeg aldrig før havde betvivlet at vi skulle. For de åbnede op igen hen over sommeren, og jeg nåede da også de første 3 måneder af gymnasiet, før der igen blev lukket ned, hvilket der til dels stadig er.

Onlineundervisningen er nærmest et kapitel for sig selv. Den er nok noget du ville have været meget forundret over. Altså hvad ville i have gjort dengang du gik i skole? Vi tænder bare for vores computere og deltager i et teams møde, som læreren så giver undervisning igennem. Nogle gange kan man se folks ansigter, og andre gange bare deres ikoner med fastfrosede skolebillede-smil. Nå - Men Corona kommer jeg helt sikkert tilbage til. Man kan bare blive helt træt af at tænke på den for længe ad gangen.

Så i 6. klasse inden sommerferien, blev min klasse jo splittet op og blandet med vores parallelklasser og 6. klasserne fra Ølsted skole. I starten var jeg virkelig meget imod det. Jeg var godt tilfreds med min gamle klasse, og havde intet behov for at den skulle skiftes ud, fordi det indebar at skulle møde en hel masse nye mennesker, og have følelsen af at være alt for genert til på nogen måde at åbne munden. Jeg tror nærmest ikke jeg på daværende tidspunkt mente at det ville være muligt at udsætte et menneske for noget værre. Klasserne blev lavet ud fra hvilken af de 3 mulige linjer man valgte; boost yourself, Science linjen eller almen studieretning. Jeg var meget i tvivl om hvilken jeg skulle vælge, men endte til sidst med at tage science linjen. Jeg bildte mig ind at det var fordi jeg var interesseret i naturfag, hvilket jeg måske også var til dels, men set i bakspejlet valgte jeg den nok mere ud fra mine dårlige fordomme om hvem der valgte de andre to linjer.

Første skoledag i den nye klasse var jeg så nervøs at jeg stadig kan huske hvad jeg havde på af tøj. Sorte stramme bukser, en hvid Levis t-shirt, løbesko og hestehale. Det skulle jo være smart, men også gerne tilpas neutralt så man ikke stak ud i mængden. Hvorfor er det egentlig at folk generelt frygter dette? Nå - men jeg kom levende op på skolen, og classeskiftet skulle vise sig at være noget af det bedste der nogensinde er sket. Selvom mit grundlag for valget af klasse måske ikke var helt godt, viste det sig at holde stik, og jeg endte i, hvad der efter min egen mening, blev den bedste klasse. Siden har jeg ikke været nær så nervøs for at møde nye mennesker, hvilket virkelig er brugbart. Vi havde den sødeste klasselærer man kunne forestille sig, og alle de andre elever i klassen var på ingen måde så skræmmende som jeg havde frygtet. Jeg vidste ikke at det var muligt at blive så glad for at gå i skole, og at man nærmest altid kunne glæde sig til at se noget så normalt som ens klassekammerater. Jeg fik også nogle af mine bedste venner i 7.c, som siden har betydet enormt meget for mig, og som stadig er mine bedste venner nu. Jeg startede ellers med at holde mig mest til dem, som var fulgt med fra min gamle klasse, men jo bedre jeg lærte de andre at kende, jo

mere gik det op for mig at vi måske på daværende tidspunkt var vokset fra hinanden, og at der var meget at hente i nye venskaber. Folk gør de mærkeligste ting i 7. klasse for at finde sig selv, hvilket nok også var det der gjorde at jeg næsten stoppede med at snakke med dem fra min gamle klasse hele året, for derefter at ende med at blive endnu bedre venner med dem senere. De 3 år har betydet virkelig meget for mig, så de kommer nok til at fylde en del i brevet, men det håber jeg er okay. I 8. klasse havde klassen i fællesskab sparet sammen til at komme på klassetur til Madrid. Ud af de mange gange jeg har været på ferie i udlandet er denne nok en af de bedste og også en af dem jeg aldrig vil glemme. Det var 4 meget intense men helt fantastiske dage, og fuldstændigt anderledes end at rejse med sin familie. Jeg oplevede ting på en helt anden måde, ikke mindst fordi det nu var ens eget ansvar at finde rundt. Vi fik meget frihed af vores klasselærere i forhold til at vi "kun" gik i 8. klasse. Vi måtte gerne gå rundt i byen hele dagen på egen hånd i mindre grupper, bare vi var tilbage på vandrehjemmet kl. 9. Alle overholdt det, hvilket egentlig ikke var overraskende for min klasse, men jeg må indrømme at det heller ikke var kommet bag på mig, hvis nogen havde haft lyst til at udforske Madrid om aftenen noget mere. På mit værelse sad vi oppe næste hver nat og snakkede om alt mellem himmel og jord, ofte sammen med vores dansklærer, som næsten var lige så meget vores veninde som underviser. Dog havde alle stadig respekt for hende, hvilket jeg altid har tænkt måtte være en svær balancegang at finde, men hun mestrede den til perfektion. Det har nok heller ikke skadet at hun ikke aldersmæssigt var særlig langt fra os. - hvis jeg husker rigtigt var hun 24 da vi rejste til Madrid. En af aftnerne fik vi piger lov at se hendes store sorte krøllede hår, som normalt altid var dækket af et tørklæde - dog altid meget stilfuldt -, og det var så flot. Hun må have holdt meget af os, siden hun turde være så personlig over for os. Jeg havde en tom følelse i kroppen da vi skulle hjem igen, men jeg ville ikke på nogen måde have været oplevelsen foruden. Corona situationen har gjort at jeg efterfølgende har sat endnu mere pris på den. Havde vi besluttet os for at rejse et år senere var turen ikke blevet en realitet. Skræmmende tanke.

Nogle gange kan jeg tage mig selv i mentalt at være tilbage i Madrid med min folkeskoleklasse. Vi fik et ekstremt godt sammenhold på den tur, som klart bidrog til at gøre den sidste halvdel af 8. og hele 9. klasse endnu bedre. Derfor håber jeg også utroligt meget at studieturen i 2.g bliver til noget, fordi jeg ved hvor meget det at rejse sammen, kan betyde for en klasse.

Det er noget af det der er så mærkeligt ved det hele - før talte man om hvor man gerne ville rejse på ferie henne, hvornår man gerne ville lave store arrangementer eller gøre andre ting man havde lyst til. Nu er disse samtaler altid ledsaget af "hvis det er muligt" eller "det ved vi ikke før til den tid". Det er som om alle de ting man tog for givet før, nu er noget helt fantastisk, og jeg er egentlig i tvivl, om det nogensinde bliver det samme igen. Nogle gange har jeg stadig svært ved at forstå, hvad det lige netop er ved denne sygdom, som er så meget værre end alle de andre der plejede at være her.

Inden lockdown i 2020 havde jeg nået at gå ca. et halvt år i 9. klasse. Udover alle de dejlige og gode ting der skete, oplevede jeg også hvordan det var at føle man mistede en af sine bedste og meget tætte veninder - i hvert fald i en periode.

Vi var ikke uvenner overhovedet, det var bare som om vi langsomt stoppede med at snakke sammen, og at hun aldrig rigtig havde energi til at være social. I starten syntes jeg bare det var underligt, og forstod heller ikke hvorfor - jeg savnede hende bare - hende, sådan som hun plejede at

være. På et tidspunkt prøvede en veninde og jeg også at spørge ind til det, - men uden held. Det var helt forfærdeligt at se på, men hvad kunne vi gøre når hun ikke ville fortælle os om det, vi godt vidste var galt? Senere fandt jeg ud af hvor dårligt hun havde haft det i den periode, og jeg bebrejder hende ingenting for ikke at fortælle os om det, da vi spurgte. Hun har det godt nu, og er tilbage på sporet igen. Måske er vi endda blevet endnu tættere end før, og jeg sætter virkelig pris på vores venskab. Det virker måske som en lidt trist ting at have med i et brev, men det fyldte meget for mig dengang, så det måtte blive en del af det alligevel.

Med dette i bagagen og en måned efter den første Corona nedlukkning, føltes det meget trist at skulle sige farvel til folkeskolen og alt hvad den indebar. Jeg var på mange punkter virkelig klar til at komme i gymnasiet, men at skulle lægge alle de gode, begivenhedsrige år bag sig var ikke ligefrem sjovt. Vores translokation blev afholdt klassevis, hvilket gjorde at lærerne og vi elever kunne holde taler for hinanden, uden at skulle tage hensyn til om vi tog tiden fra nogle andre. Det er en af de eneste ting jeg kan takke Corona for. Uden det har nogen tilknytning til min klasse eller følelserne omkring den i øvrigt, skal det også lige nævnes at jeg et par dage inden translokationen fik min hjernerystelse nummer 2 til fodbold, som gjorde at jeg var nødt til at gennemføre hele seancen med jævn hovedpine. Dette medførte også, at jeg nu er stoppet med at spille fodbold og er begyndt til O-løb, fordi jeg ikke kunne klare tanken om, ikke at gå til sport. Da det er begrænset hvor mange sportsgrene man kan nå at blive god til når man starter som 15-årig, endte det altså med at blive orienteringsløb, da jeg jo allerede havde styr på løbedelen, og det har vist sig at være ret hyggeligt. Jeg havde gået til fodbold i ca. 6-7 år, så det var en ret svær beslutning at stoppe, fordi det var blevet en så stor del af hverdagen. Dog overskyggede chancerne for at få endnu en bold i hovedet, og skulle have problemer med en tredje hjernerystelse lysten til at blive ved. Hvis vi vender tilbage til slutningen på 9. klasse, så var det jo sommer, og et tidspunkt i Coronakrisen, hvor der var lukket mere op end ellers, hvorfor vi også godt kunne afholde ”sidste-skoledagsfest”, så længe det var klassevis i stedet for hele årgangen, som normalt. Vi holdt den hjemme hos en af pigerne fra klassen, som bor på en gård, og har nogle meget gæstfrie forældre. Min bedste veninde og jeg, havde til alle tidligere fester ladet være med at drikke alkohol, mest fordi vi ikke følte vi var nødt til at være fulde før vi kunne have det sjovt, og så var det nok blevet lidt en principssag ikke at gøre det bare fordi alle andre gjorde. Jeg vil nu også mene at mine klassekammerater var ret gode til at acceptere det. Jeg er blevet spurgt mange gange om hvorfor jeg ikke drak, eller om jeg ikke liiiiige skulle have noget (...), men aldrig på en måde, hvor jeg følte mig presset til at gøre det. Egentlig gad jeg heller ikke at folk skulle få følelsen af at jeg ikke kunne stå fast på mine beslutninger, og var typen det bukkede nemt under for gruppepres. Her hjalp det ret meget at vi var to. Dog havde vi besluttet at vi ville drikke os fulde sidste skoledag, fordi vi havde lyst til at prøve det af, og hvis ikke til den anledning, hvornår så? Men da jeg desværre havde en del hovedpine til festen på grund af min hjernerystelse - det havde nok været bedst jeg ikke var der, men man kan jo ikke gå glip af sidste skoledag-, tænkte mit fornuftige jeg, at det med at drikke sig fuld nok ikke var en god ide, i forhold til at få det bedre. Derfor valgte jeg at skippe planen, men min veninde fuldførte den altså, og det var første og eneste gang jeg har set hende fuld. Det var ret sjovt, og jeg må indrømme, at jeg senere ærgrede mig over jeg ikke bare gjorde det, hjernerystelse eller ej. Festen blev dog ikke

mindre god af den grund, og havde jeg ikke lige haft hovedpine, kunne jeg ikke have ønsket mig den bedre.

Som du måske fangede et sted i min ordstrøm, startede jeg i gymnasiet sidste år. Her nåede jeg at få 3 måneders grundforløb, min første eksamen, skuffelsen ved diverse aflyste sociale begivenheder, valg af kunstnerisk linje samt omtrent 3 uger i min rigtige klasse med, inden landet lukkede ned igen. Jeg var blevet ret glad for at gå i G1 - altså min grundforløbsklasse - da vi skulle ud i de nye klasser, men da jeg var forberedt på forhånd, var det ikke så slemt. I det hele taget var jeg ikke særlig nervøs for at starte på gymnasiet, og jeg tror det skyldes erfaringerne fra 7. klasse. Min nye klasse virker også god, men som du nok kan regne ud har jeg haft markant længere tids online undervisning sammen med dem, end jeg har været i skole med dem. Det er ikke særlig nemt at lære folk at kende igennem en computerskærm, især ikke fordi man som sagt mange gange ikke kan se hinanden. Derudover tilføjer det et hidtil ukendt element af akavede situationer, fordi man nogle gange bliver smidt i tilfældige grupper, med nogle man aldrig rigtigt har snakket med før. Her kan det godt tage et par minutter før nogen tager sig sammen og forsøger at starte en samtale. Ofte er det meget svært at tale om andet end skolearbejde over teams, fordi det virker unaturligt og sidde derhjemme og smalltalke ind i en skærm. Et andet og måske mere underholdende element det tilfører er, at man kan glemme at slukke for sin mikrofon. Jeg har prøvet det et par gange, og man frygter altid at man har fået sagt noget mærkeligt til nogen derhjemme imens. Det er dog ret sjovt når det sker for andre... Så min gymnasietid indtil videre har selvfølgelig været indholdsrig - jeg har lært mange nye mennesker at kende og sådan, men det er alligevel svært at sige at den er gået rigtigt i gang. Alle de sociale arrangementer som normalt følger med, har jo været aflyst på grund af Corona, og jeg tror det er noget alle savner - jeg gør i hvert fald. Man har været usædvanligt meget derhjemme i det forgangne år, og det var ellers nu jeg havde forventet at der normalt ville begynde at ske meget i ens liv. Du ved, - det er jo starten på vores ungdom. Hvor er alle festerne, og rejserne og alt det andet? Jeg fik jo en sprogrejse i konfirmationsgave af mor og far, som aldrig er blevet indløst - igen på grund af Corona. I starten havde jeg sværere ved at acceptere at vi blev sendt hjem, og nu er det bare blevet normaliteten. Jeg har det som om man kan glemme hvordan man opfører sig ved arrangementer, hvor der er mange mennesker, og er også begyndt at tage mig selv i at blive mere tilfreds med "bare" at være hjemme. Sådan burde det ikke være, og jeg hanker da også op i mig selv hver gang. Jeg håber bare det hele snart bliver som det var før. Heldigvis har jeg under begge nedlukninger været hjemme hos en af mine veninder hver anden dag. Uden det tror jeg, man var groet helt fast herhjemme. Men igen - nok om Corona.

Du er også lige nødt til at vide at jeg - da jeg var 11 - rent faktisk fik en kanin. Den hedder Buster, og hele familien elsker ham. Det måtte bare lige nævnes, for du ved jo hvor meget jeg plagede om et dyr da jeg var lille... jeg fik ham lige efter vi var kommet hjem fra vores ferie i USA og Canada. Den tur var en stor oplevelse. Skyskraberne på Manhattan i New York var så store, og tårnede sig op på begge sider af en når man gik ned ad gaderne, at de fik mig til at føle mig endnu mindre end jeg var i forvejen, men alligevel elskede jeg det. Alt var så stort og anderledes - det var så fedt. Gaderne i New York var dog ikke kun fascinerende, men også ret barske. Jeg havde set mange tiggere før, der sad og raslede med deres papkopper, og som så aldeles fattige og forsømte ud. Men

tiggerne i New York var ligesom i en helt anden liga. De så virkelig fattige ud. Jeg kan stadig fremkalde et tydeligt billede i mit hoved af en af dem der gjorde størst indtryk på mig: Det var tidlig aften og regnen silede ned, og vi stod i en stor flok under udhænget fra en cafe og prøvede ikke at blive gennemblødte. Foran os kom en høj ranglet mand iført en skraldesæk og på bare tæer løbende med en indkøbsvogn fuld af de mærkeligste ting, inklusiv hvad der lignede fyldte skraldeposer andre havde smidt ud. Angiveligt håbede han der var mad i dem. Jeg har aldrig glemt ham, og det faktum at han løb rundt i New York, i regnvejr, på bare tæer. Det er nok det tætteste jeg har været på at se et menneske i totalt forfald, og i hvert fald ikke med hvad der lignede nogen særlige fremtidsudsigter. Ud over min oplevelse af fattigdom når det er værst, indeholdt turen bare generelt virkelig mange gode og interessante stunder, hvorfor jeg også synes den var værd at have med. Der gik lidt tid før jeg kom i tanke om at du jo heller aldrig nåede at høre om den ferie, men nu ved du det i hvert fald. Vi var også i Canada - mest for at besøge nogle venner i Ottawa, men vi så også Nova Scotia og Prince Edward Island. De to sidstnævnte var nok mest min fortjeneste. Jeg havde plaget meget inden turen om vi ikke kunne komme derhen, fordi jeg gerne ville se det sted hvor Anne-bøgerne foregår. Mine forældre havde sagt nej mange gange, og jeg vidste også godt at jeg ikke havde noget at skulle have sagt omkring, hvad vi skulle se på vores ferie - især når det lå så langt væk fra, hvor vi ellers skulle være. Men jeg var (og er nok stadig) et meget stædigt menneske, så jeg blev ved med at holde fast i, at mine forældre nok aldrig ville fortryde det hvis de sagde ja, og at området siges at være et af Canadas smukkeste. Til sidst fik jeg også min vilje som du nok kunne regne ud, men det hjalp gevaldigt, at dem vi skulle besøge, i en mail skrev til mine forældre, hvilke steder i Canada de ville anbefale dem at se. De havde til mit held nævnt præcis de steder jeg gerne ville hen, og på den måde lykkedes det altså. Der var virkelig smukt, og min mor og far har også efterfølgende givet udtryk for, at de var glade for at vi gjorde det.

Sidst men ikke mindst skal du have det med at min bror tog på højskole i Norge i sommeren 2019. Han skulle have været der i 9 måneder, men missede de sidste 2 på grund af - gæt hvad - Corona. For mig betød det altså at jeg var midlertidigt enebarn, hvilket især var meget underligt i starten. Jeg har altid været vant til at vi var 2 børn herhjemme, og pludselig var jeg alene med mine forældre. Efter lidt tid vænnede jeg mig dog til det. Nu er han flyttet på kollegie, og jeg er blevet "enebarn" igen, udover han tit er hjemme i weekenderne. Det at jeg har været så meget alene med mine forældre, er en sær fornemmelse, men mest fordi det tydeliggør at hverken mig eller min bror er små mere, og at det nok ikke vare særlig længe før jeg måske heller ikke bor hjemme. Dog har jeg 2 år endnu før jeg er færdig med gymnasiet, hvilket passer mig fint. Jeg føler mig slet ikke klar til at skulle tage så meget ansvar det er, at finde ud af hvad jeg så vil - for jeg aner det virkelig ikke. Men den tid, den sorg.

Der er sket så mange ting siden jeg så dig sidst, som jeg gerne ville fortælle dig om, og jeg føler jeg kunne blive ved at skrive i en uendelighed. Jeg synes dog, at jeg nu har fået det vigtigste med, selvom der garanteret er noget jeg har glemt, og først finder ud af jeg har glemt, efter brevet er sendt afsted. Jeg håber at du nød læsningen af mit brev, selvom jeg godt ved det ikke kan sammenlignes med en krimi eller spændingsbog - hvis man gjorde ville mine sidste fem år virke

meget udramatiske -, men det er det jo heller ikke, og jeg er sikker på at du ville være glad for brevet om det var spændende eller ej. Jeg savner dig, og håber at vi ses igen på et tidspunkt.

Kærlig hilsen dit nu 16-årige barnebarn

Kære Kliché Kærlighed

Det er nu længe siden...

Jeg savner dig.

Som regnvejr venter jeg på du stadigvæk vil komme tilbage og vande min græsplæne, gøre mig glad igen. Gøre mig grøn. Grøn af jalousi, på hende.

Du ved det udmærket godt, hende du helst ville have, men nøjes med mig.

Sig du elsker mig, så jeg langsomt kan pille blomster blade af blomsten og fortrænge dig med min hånd mellem mine ben.

Du er et år forude i dit liv, startet en ny Kliché kærlighed med min kusine. Mit hjerte vender og drejer sig i ømhed af de grønne græsstrå fra min have. Jeg spiser det nærmest rå, mens mine tårer falder på plads på min pude og danner en å. Her langs planter jeg frø, så min kærlighed kan vokse igen, men du sidder fast som en hakkende CD. Du forbliver forstenet i min hjerne, som Medusas besværgelse. Jeg har stået stille i 1 år nu.

Den grønne jalousi der peger i retning af min tvillingsøster, den skræmmer mig. For i det øjeblik kan jeg nøjes, nøjes med, hvad du kan give mig som tredje hjul. Men da hjulet vendte og jeg blev din sidemakker i biologi-timen under sexologi power pointen, blev jeg din første prioritet indtil mine tanker skar åbne kødsår langs mine årer.

3. december 2020

"jeg kan ikke mere, Naive snot unge" sagde min kliché kærlighed til mig

Den forsømte vinter kalder jeg det. Den kulde jeg følte da jeg blev klar over at jeg mistede dig. Du kunne ikke mere, det var okay. Men da du cuttede min søster ud af dit liv, hvorfor kunne jeg så ikke bare blive?

Jeg elsker dig jo, så fucking meget at jeg kunne brække grønt op!

11. april 2020

jeg tror jeg havde drukket 1 eller 2 shot for meget til at gå ned ad trappen, hvor Påskeharen så ivrigt prøvet at få mig til at blive, han vidste det ikke var en god ide. Men jeg er den naive snotunge, nu med en promille på over 0,5 og jeg skulle trække fornuftige beslutninger.

Du droppede mig sidst, du gjorde det forbi sagde vi ikke skulle mere med hinanden. Dog stadigvæk bøjer jeg mig og samme gør du, ned for at gribe den samme vodkaflaske og i et øjeblik, der elsker vi hinanden med øjnene.

Nu ligger vi i bedsteforældre stilling, jeg græder stille på din skulder.

Der er blod på lagenet.

Du er på lagenet.

Dagene efter føltes tunge, som en nyresten.

Beskidt og skamfuld siger jeg farvel, en sidste gang til dine forældre.

2021

Jeg har tilgivet dig.

Trods den sorg du har forladt mig, den psykose du pressede ned over hoved på mig, der sendte mig på akutmodtagelsen. Jeg tilgiver dig kliché kærlighed.

Jeg plukker stadig blomster blade, tænker på dagen du har fået nok af hende og du er klar til mig. først nu forstår jeg nemlig ”den rigtige person, men det forkerte tidspunkt” Men du kigger stadigvæk den anden vej, glemt alt om mig og det vil jeg nok også have gjort, hvis jeg var dig. En klump i halsen er noget jeg skal synke, min kærlighed til dig. For sandheden er 1,5 år efter så...

Elsker jeg dig stadigvæk

Så det sidste jeg vil sige til dig Kliché kærlighed det er:

FUCK DIG!

Hilsen den naive snotunge

Kære Tommy

Det er nu længe siden, du har hørt fra mig.

Jeg skriver til dig, fordi jeg tænker, du gerne vil høre lidt om, hvordan alting er gået.

Du ved nok godt, hvorfor der er gået så lang tid siden sidst vi snakkede sammen. Nu har mange mennesker jo også hørt historien fra din side af. Den her oplevelse sidder stadig i mig i dag, som en lille pige som sidder helt inde bagved i hovedet, derinde hvor alle tingene er ret mørke.

Som du nok ved, var jeg hjemme hos dig, da det skete. Jeg var nok ikke mere end 13. Jeg var hos dig i hver anden weekend fra torsdag → mandag morgen... normalt. Men jeg havde snakket med mor, eller var selv kommet frem til tanken om, at du nogle gange, for det meste, var manipulerende. Ikke fordi at der var noget galt i det hele tiden, det syntes jeg bare at der var, en gang imellem, ret meget. Det at være hjemme hos dig fra torsdag → mandag morgen, kunne nogle gange virke, som at være fanget i et følelsesmæssigt fængsel, undtagen når vi var hos faster, som vi var for det meste. Det var ellers kun mig og dig, det var det også den aften, hvor jeg fortalte dig om den tanke, som jeg var kommet frem til.

”far... jeg kunne måske godt, du må ikke blive sur, jeg har tænkt meget over det her men... jeg kunne måske godt tænke mig at være hos dig fra fredag til mandag morgen eller søndag aften i stedet for sådan som det er nu”

Mor vidste godt, at du ville reagere lidt anderledes end den gennemsnitlige 40 årig mand ville, der var jo trods alt en grund til, at hun blev skilt fra dig.

Klokken var nok 21.30 ish, det var ikke helt sikkert. Telefonen var knuget i min hånd. Gråd hulken, en masse usammenhængende ord, det var det der kom fra din mund. Jeg ved ikke om du kan huske det? Det kan jeg. Aldrig havde 12 timer følt så lange, aldrig havde en nat været så lang. Aldrig havde jeg været så bange...

Du reagerede på din helt egen måde. Du låste hoveddøren, den dør som skulle åbnes med en nøgle, du gemte nøglen. Den telefon, som var knuget i min hånd, den forsvandt. Ingen kontakt til omverdenen. Ingen kontakt til nogen. Ingen kontakt. Ingen andre end dig. Den dag i dag er det klart, at du var mentalt ustabil, dengang var det bare voldsomt. Du hulkede og hulkede og hulkede. Det var jo bare én dag, minus én dag, én dag hvor jeg ikke skulle høre på dig snakke om, hvor dumme alle mine venner var, hvor manipulerende og et modbydeligt menneske min mor var, hvordan alle andre fra familien var monstre og om hvordan de overvågede dig.

Den aften var du efter mig. Når jeg gik på toilettet, fulgte du efter, når jeg gik ind på mit værelse for at pakke, fulgte du efter, lige meget hvor jeg gik hen i huset, var du der. Inde på mit værelse, du stod i dørkarmen, ingen vej ud, ingen vej, ingen andre mennesker. Vi boede ude på landet, der var ingen i nærheden. Du var bange for, at jeg ville gøre noget dumt, flygte, løbe væk fra dig.

”Hvis du ikke er hjemme hos mig, kan jeg lige så godt gå ud og hænge mig ude i laden”

Står som neonlys i hukommelsen. Gråd, hulken, gråd, hulken, denne gang fra mig.

”Hvis du forlader mig, må du ikke se din faster mere”

Det ved jeg, at hun ikke var enig i, men du fik det lidt til at lyde som om, det var sandt, alt det du sagde.

Natten blev tilbragt inde på sofaen, med min dyne, knuget op til mit ansigt, hulkende, lyttende når du forlod rummet, kom du tilbage? Hængte du dig i laden? Ville du komme og tage mig og flygte, forsvinde med mig for evigt? Kom jeg til at se mor igen, mine søskende?

Skulle jeg dø nu?

Om morgenen skulle du have snakket med mor, det gjorde du ikke. Jeg skulle have været i skole, det skete ikke. Mor troede bare, at jeg var i skole. Efter insisterende kommentarer i en time, ringede du endelig til mor. Jeg efterlod alle mine børnebilleder, bamser, dåbsgaver, hjemme hos dig. Med min taske på ryggen, satte jeg mig ud i bilen. Du kørte mig hjem, hele turen hjem var min tanke

”Han køre galt med vilje for at dræbe mig”

Et lettelsessuk, da bilen stoppede foran mors hus, foran lågen. Mine ting blev svunget på min ryg, jeg skulle væk, helt væk fra dig. Et sidste kram, du krammede med kærlighed, jeg med ingenting.

Indenfor stod mor... heldigvis. Jeg lukkede og låste døren efter mig, du var ude. Mors øjne. Min mors øjne. Uklar verden, tåre, tusind tåre. Gråd, hulken, halv historie fortælling.

Efter det har vi kun mødtes en gang, det var familierådgiverens idé, da jeg var klar til det. Det var jeg ikke helt. Hyperventilation og ingen øjenkontakt. Du var ikke det værd at kigge på.

Den del af mig, den lille pige som sidder bagerst inde i mit hoved, hun er den historie, hun kan huske det og en gang imellem minder hun mig om den.

Min konfirmation, den foregik uden dig. Du ville have grædt, sådan var du nemlig, du var sådan en mand, som græd, når du var stolt, når du så på mig. Du VAR en god far på mange punkter. Det var den flotteste hvide kjole. Strutskørt fyldt med glæde, alle var glade, en sky af glæde. Familien holdt øje med, at du ikke kom, du var ikke velkommen.

Jeg var au-pair i Holland, sommeren efter episoden, vidste du det? Dernede havde jeg ansvaret for en lille pige på 11 måneder og en på 4.

De gav mig ansvaret.

Du ville have syntes det var sejt, det fyldte i hvert fald positivt inde i min hjerne i rigtig lang tid.

Folkeskolen blev afsluttet, det var en stor ting. Du ville have været stolt, du ville have råbt, piftet, klappet, for det var sådan du var. Du ville måske have grædt, men det ville have været okay. Du vidste at folkeskolen havde været det hårdeste, jeg havde oplevet i mit liv, det var en mile pæl, væk fra mennesker som havde det så skidt, at de skulle lade det gå ud over andre. Men det var okay.

Første dag i 1g, det var vildt. En dag fyldt med nye mennesker, en udvekslingsstudent, mange nye mennesker, som gerne ville snakke med mig, som jeg snakkede med. Du ville have været så glad. Jeg var også med i en musical som danser 2 gange, det var det vildeste i hele verdenen, det ville jeg ønske at du havde set, eller måske havde gjort dig værdig nok til at se.

Nu sidder jeg i 3g, med 3 måneder tilbage. Du kommer ikke til at se mig få hue på, du kommer ikke til at give mig den på, det gør mor. Glædesugerne efter er uden dig.

Det valg var svært, det valg om at du ikke mere var far, du var Tommy, det valg at mors kæreste, mine søskendes far, var min far og at du ikke var, var underligt.

Tanken om at du ikke og aldrig vil komme til at være en del af mit liv igen, er underligt. Der er et savn, dybt nede, allerinderst inde. Men det er ikke et savn af hvem du var, men hvem du burde have været. Du lever stadig og det skræmmer mig nogle gange.

Jeg ville ønske, at du ikke var en del af mit liv mere, men det er du. Når jeg rækker hånden op, banker mit hjerte hurtigere, min mund bliver tør. Små rum + mig = panik, du fangede mig jo. En varevogn, der minder om din, selvom du bor langt væk = en angst for, at det er dig. En angst for at møde dig, en angst for at blive fanget, en angst for at dø.

Dette kalder min psykolog for panikangst, hun fik mig til at indse at det ikke var mig, der var noget i vejen med. Det var dig, du havde det ikke godt, der var noget galt i dit hoved og du havde brug for hjælp, du var alene.

Du er blevet degraderet fra far, til sæd-delen, som blev brugt til at lave mig.

Du skal vide, at jeg ikke tilgiver dig og at du ikke kommer til at følge mig ned ad kirkegulvet. Du skal vide, at jeg altid vil være din datter, du vil bare ikke være min far...

Mvh din datter